

jo alle Arbejdere. Men saa fremkom det ærede Medlem med, hvad der var hans egentlige Motivering for at nægte Bevilling til Kirkerne. Han protesterede imod Præsternes Optræden og nævnte en uheldig Optræden af en enkelt Præst. Jeg kan ikke dømme om vedkommende Præsts Optræden, jeg kender den ikke, thi jeg har kun set den belyst fra en enkelt Side, og det er for lidt at fælde en Dom paa. Det ærede Medlem vilde imidlertid protestere mod denne Mands Optræden ved at nægte Bevillingerne til Kirkerne. Det vilde altsaa, naar man fulgte ham, gaa ud over mange andre end den vedkommende Præst. Endelig sagde ret ærede Medlem, at der var ingen Trang til Kirkerne, da Folk ikke gaa i Kirke, thi nu bliver der protesteret mod Helvede, og nu siger man, at Helvedsstraffen betyder ingenting, og han mente, at Kirkerne blive byggede ikke af Kærlighed til Himlen, men af Frygt for Helvede. (*K. M. Klausen*: Ja, det er meget rigtigt!) Det er altsaa denne formodede Mangel paa Helvedesfrygt, som er hans egentlige Bevæggrund til at modsætte sig Bevillinger til Kirker. Naa, det er ikke Tiden eller Stedet her til at drøfte teologiske Spørgsmaal eller særlig Spørgsmaalet om den evige Helvedesstraf — det skal jeg afholde mig fra —, men jeg tror, at den Maade, hvorpaa det ærede Medlem og hans Parti optræde i den Slags Spørgsmaal, er meget forkert, idet man søger at fremstille Indre Mission som et Parti, der udelukkende taler om Helvede og Helvedesstraffe, hvad der slet ikke er Tilfældet. Det skulde derfor ikke forbavse mig, om flere af det ærede Medlems Meningsfæller naar de virkelig en Gang stiftede Bekendtskab med en Indre Missions-Præst, vilde sige, det kan umulig være en rigtig Indre Missions-Præst, thi han taler ikke om Helvede og i det hele taget ikke paa den Maade, som vi vide, han skal tale. De have en Gang for alle faaet en Recept paa, hvorledes en saadan Præst skal optræde, og den passer ikke til de virkelige Forhold. Vi andre, som ogsaa kende Indre Missions Præster, kunne umulig godkende det Billede af dem, som tegnes i „Socialdemokraten“. Vil man bekæmpe Indre Mission, er det den allerdaarligste Maade at tegne

saadanne Vrængebilleder, som de Herrer have gjort. Men dette ligger jo uden for Spørgsmaalet om Bevillingerne til Kirker. Jeg kan ikke se, at der er noget som helst virkeligt Motiv til at nægte dem.

Efter at det ærede Medlem har talt om at nægte Bevillingerne til Kirkerne og om det slemme Flertal, som vil vedtage dem, siger han, at derimod vil Flertallet nægte 300 Kr. til Asylet for blinde Børn paa Refsnæs. Der kommer altsaa den lille Pøde, som det ærede Medlem vil tage sig af i Modsætning til Flertallet. Men nu er Forholdet netop det, at Flertallet har været med til at bygge Optagelseshjemmet for blinde Børn derude, og at det er villigt til at gaa videre, naar der er Trang dertil, men over for et Ministerium, der har vist sit Administrationstalant ved Brejninge, kan det ikke uden videre gaa ind paa en Plan, som der ikke er mindste Begrundelse for. Derfor sagde jeg ogsaa forleden, at vi ere ikke villige til at binde os til et stort Hjem derude uden at vide, hvad det betyder. Det ærede Medlem tager ikke det Hensyn. Naar Ministeriet siger: Vi ville have 300 Kr. til en Plan, er han straks parat til at stemme derfor. Han maa tro paa Ministeriets Administrationsevne, ellers vilde han ikke saaledes gaa med i tykt og tyndt. Imidlertid var hans Kærlighed til Sagen dog ikke større, end at han, da Ministeren tog Forslaget tilbage, undlod at optage det. Det er altsaa nu faldet bort, og vi faa at se, hvad der kommer ud deraf ved 3die Behandling.

Saa komme vi til et andet Spørgsmaal. Der stod det ærede Medlem som Forsvarer for hele Danmarks Kultur — mindre kan det ikke være. Og imod hvad forsvarede han det? Imod Asiens Kultur, imod Pamir og imod de gule Horder, der komme fra Asien under en ny Tamerlan og ville erobre Evropa og ødelægge vor Kultur. Det er det, han kæmpede imod, saa teatralisk har han opstillet det hele: Danmarks Kultur imod Pamir! Det ser jo slemt ud, men jeg tror, at vi andre kunne tage det med Ro. Det ærede Medlem har ikke Spor af saglige Grunde for al sin Tale. Jeg har ikke alene talt om, hvad vedkommende Materiale, hvis Bearbejdelse her er Tale